

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **R. Š.**, zastoupeného JUDr. Františkem Mozgou, advokátem, se sídlem Špitálka 41, Brno, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2006, č. 110, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2009, č. j. 5 Ca 323/2008 - 100,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 11. 1. 2006, č. 110, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Policie České republiky správy Jihomoravského kraje ve věcech služebního poměru č. SJMK - 2534/2003 ze dne 18. 12. 2003, kterým byl žalobce zařazen do 7. platové třídy, a to podle § 4 a § 55 odst. 1 zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech, a podle § 2 a § 3 nařízení vlády č. 330/2003 Sb., o platových podmínkách zaměstnanců ve veřejných službách a správě. Stalo se tak poté, kdy žalovaný toto odvolání žalobce již jednou, a to dne 31. 5. 2004, zamítl rozhodnutím, které bylo následně zrušeno rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru č. 247/2005 ze dne 15. 11. 2005.

Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil zejména tím, že podle části 3.2.1. katalogu prací se do 7. platové třídy zařadí zaměstnanec, který vykonává činnost spojenou s plněním základních úkolů Policie České republiky (§ 2 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů), při které případně dochází k *odhalování a vyřizování* přestupků, svěřených do působnosti Policie České republiky, a to výhradně těch, které jsou vyřizovány *v blokovém řízení*. Policista zařazený do 7. platové třídy tedy neodhaluje a nevyřizuje přestupky jinak než v blokovém řízení. Do 8. platové třídy se zařadí zaměstnanec, který vykonává službu policie, jejíž součástí je *odhalování, objasňování a vyřizování* přestupků svěřených do působnosti policie. Při této činnosti mu zákon

výslovně umožňuje využívat technické pomůcky, prostředky nebo služební zvířata. Katalog prací tedy objasňování přestupků a jejich vyřizování *jinak než v blokovém řízení* kvalifikuje jako náročnější činnost a její výkon řadí do 8. platové třídy. Žalovaný uvedl, že žalobce byl zařazen do 7. platové třídy právě z důvodu, že po něm není vyžadována činnost spojená s objasňováním přestupků. Přitom však není rozhodující, zda žalobce při výkonu služby používá technických pomůcek nebo prostředků, neboť není-li možnost tyto prostředky využívat zmíněna ve výčtu činností pro 7. platovou třídu, neznamená to, že je jejich použití zaměstnanci do této třídy zařazenými zcela vyloučené. Při odhalování některých přestupků, zejména přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, je využití takových pomůcek a prostředků naopak nezbytné.

Uvedené rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou k Městskému soudu v Praze. Žalobce především namítal, že od 1. 1. 2004 vykonává stále stejnou činnost bez ohledu na to, jak je označena v náplni služební činnosti ze dne 8. 1. 2005 nebo v náplni služební činnosti ze dne 9. 5. 2005. Přitom obě náplně služební činnosti se liší pouze a jen v tom, že místo původní platové třídy, do které byl žalobce zařazen (8.01), je nově uvedena platová třída 7.01 a místo slovního spojení „výkon služby policie“ se zde uvádí „*plnění základních úkolů policie*“. Rovněž tvrdil, že při výkonu služby provádí veškerou výkonnou činnost spojenou s činností dopravní policie, a to s využíváním technických pomůcek a prostředků. Namítal také, že kromě blokového řízení plní i další úkoly uvedené v Závazném pokynu policejního prezidenta ze dne 19. 5. 2003, kterým se upravuje činnost služby dopravní policie při dohledu na silniční provoz. Jen z pouhého výčtu názvů některých článků tohoto pokynu je zřejmé, že úkoly, které žalobce plní, jsou výkonem služby policie a nikoli plněním základních úkolů policie.

Městský soud žalobě vyhověl rozsudkem ze dne 31. 10. 2007, č. j. 5 Ca 33/2006 - 53. V něm městský soud uvedl, že není sporu o tom, že žalobci není náplní práce svěřováno kvalifikovanější objasňování a vyřizování přestupků, pročez v této záležitosti by jeho zařazení odpovídalo 7. platové třídě. Žalobou napadené rozhodnutí však neřeší důsledně výkladový problém vyplývající z katalogu prací spočívající v tom, že podle tohoto předpisu mají být technické prostředky používány pro objasňování a vyřizování přestupků, které spadá do pravomoci policie, aniž by bylo výslovně uvedeno, zda jde o vyřizování na úrovni blokového řízení nebo standardního řízení správního. Výše popsany rozpor však nelze vykládat ve veřejném právu k tíži subjektu, který je podroben vrchnostenské pravomoci.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalovaný kasační stížnost. V kasační stížnosti žalovaný namítal, že skutečnost, že možnost využívání technických pomůcek nebo prostředků není ve výčtu nejnáročnějších činností zaměstnanců zařazených do 7. platové třídy zmíněna, neznamená, že katalog prací zcela vylučuje, aby je zaměstnanci zařazení do této třídy využívali. Žalovaný rovněž nesouhlasil s postupem městského soudu, který odůvodnil nárok žalobce na zařazení do vyšší platové třídy pouze používáním technických prostředků při výkonu služby, ačkoliv jsou v popisu nejnáročnějších prací 8. platové třídy uvedeny pouze jako možné a ostatní činnosti popsané v 8. platové třídě žalobce nevykonává.

Nejvyšší správní soud v odůvodnění svého rozsudku ze dne 12. 9. 2008, č. j. 6 Ads 13/2008 - 77 (dostupný na www.nssoud.cz) odkázal na rozsudek téhož soudu ze dne 29. 11. 2007, č. j. 3 Ads 113/2007 - 77, publikovaný pod č. 1497/2008 Sb. NSS, podle kterého „*používání přidělených technických prostředků nebo pomůcek nemůže být samoúčelné, nýbrž je spojeno s činnostmi uvedenými v charakteristice 8. platové třídy v příloze k nařízení vlády č. 469/2002 Sb. Podle dikce odst. 1 charakteristiky 8. platové třídy právní úprava počítá s jejich možným využíváním. (...) Oproti tomu při plnění základních úkolů policie podle charakteristiky 7. platové třídy, není možnost využívání přidělených technických prostředků a pomůcek zmíněna. Neznamená to však, že by policista zařazený v 7. platové třídě při plnění základních úkolů policie přidělené technické prostředky a pomůcky nevyužíval.*“. Na tomto základě dospěl Nejvyšší správní soud při projednávání kasační stížnosti k závěru, že „*za klíčový faktor při zařazování do určité platové třídy je proto nutné považovat nejnáročnější práci, která má být konkrétním zaměstnancem (policistou) vykonávána. Používání různých technických prostředků však nelze samo o sobě považovat za činnost, jež by představovala druh práce ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 143/1992 Sb. Jedná se toliko o prostředek umožňující, resp. usnadňující, výkon takové práce (činnosti). (...) Pokud tedy skutečná pracovní náplň žalobce plně odpovídá jeho pracovní činnosti v rozsahu 7. platové třídy, není zároveň přikázané využívání technických pomůcek a prostředků pro účely řádného vykonávání této činnosti důvodem k zařazení žalobce do 8. platové třídy. Podmínění používání technických prostředků (...) pouze pro výkon činností policistů zařazených do 8. (a případně vyšší) platové třídy by totiž mohlo ve svém důsledku znemožnit výkon činnosti policie jako takové, zejména na úseku dohledu nad bezpečností a dopravou.*“ Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnosti žalovaného vyhověl, rozsudkem č. j. 6 Ads 13/2008 - 77, napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V navazujícím řízení městský soud nařídil ústní jednání, při němž žalobce uvedl, že technické prostředky, které žalobce využíval, jsou takové, které jsou používány při vyšetřování přestupků, které nelze řešit v blokovém řízení. Žalobce tak byl účasten správního řízení ve věci přestupků, byť pouze na jeho začátku, kdy byly zjišťovány skutkové okolnosti správního přestupku. Žalobce rovněž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2008, č. j. 3 Ads 11/2008 - 73 (dostupný na www.nssoud.cz), ve kterém Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze s tím, že se tento soud ve svém rozsudku nesprávně zabýval otázkou zákonnosti zařazení žalobce do 7. platové třídy, přitom však pominul zcela zásadní vadu správních rozhodnutí, pro kterou byl povinen tato zrušit i bez návrhu pro jejich nepřezkoumatelnost (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.).

Městský soud v záhlaví označeném rozsudku č. j. 5 Ca 323/2008 - 100 uvedl, že je mu známo, že závěr vyslovený v rozsudku č. j. 3 Ads 11/2008 - 73 je ojedinělý, neboť v rozsudcích např. ze dne 29. 11. 2007, č. j. 3 Ads 113/2007 - 78, ze dne 13. 2. 2008, č. j. 3 Ads 10/2008 - 78, ze dne 19. 2. 2008, č. j. 4 Ads 111/2007 - 80, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 6 Ads 130/2007 - 84, aj., zrušil Nejvyšší správní soud rozhodnutí nižšího soudu ve skutkově totožných věcech pro nesprávné posouzení právní otázky (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.), nikoli pro nepřezkoumatelnost (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). Městský soud uvedl, že v projednávané věci vycházel z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu, jímž byl předchozí rozsudek městského soudu zrušen, a to právě pro nesprávné posouzení právní otázky při posuzování zákonnosti zařazení žalobce do 7. platové třídy. Dále

městský soud dospěl k závěru, že žalobci není svěřováno kvalifikovanější objasňování a vyřizování přestupků. Jeho zařazení proto, pokud jde o nejnáročnější práci, kterou má žalobce vykonávat, odpovídá 7. platové třídě. Žalobce neprovádí komplexní dokumentační činnost při šetření dopravních nehod, tím byli pověřeni policejní inspektoři zařazení u dálničních oddělení a oddělení dopravních nehod (8. platová třída). Stejně tak žalobce neprovádí ani odhalování dokumentace a zpracovávání trestných činů v dopravě, kterou provádějí inspektoři zařazení u dálničních oddělení (9. platová třída). Současné využívání přidělených technických prostředků žalobcem dále není dle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu činností, jež by představovala druh práce ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 143/1992 Sb., a není proto důvodem k zařazení žalobce do 8. platové třídy. Z uvedených důvodů městský soud podanou žalobu zamítl.

Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností. Stěžovatel namítal, že rozsudek městského soudu sice vychází z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 13/2008 - 77, avšak pouze v určité rovině. Nejvyšší správní soud pouze formuloval, že přidělení technických prostředků a pomůcek není samo o sobě důvodem pro zařazení žalobce do 8. platové třídy, nerozhodl však, zda stěžovatel má či nemá být zařazen do 8. platové třídy. Městský soud se měl v navazujícím řízení zabývat tím, zda žalovaný posuzoval, jakou činnost žalobce skutečně vykonává. Pokud tak žalovaný neučinil, měl městský soud rozhodnutí žalovaného zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, jak již jednou postupoval ve skutkově zcela totožném případě ve věci sp. zn. 8 Ca 336/2008. Městský soud měl zvolit tento postup i s ohledem na shora uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 11/2008 - 73. Na závěr žalobce uvedl, že považuje za velmi závažující odlišnost rozhodování soudu ve skutkově naprosto totožných případech. Dochází tak k popření principu právní jistoty a k eliminaci zásady předvídatelnosti práva. V této souvislosti žalobce upozornil i na nové rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 18. 3. 2009, č. JMK - 8231/2009, kterým tento, po vydání rozsudku městského soudu č. j. 8 Ca 336/2008 - 111, žalobce zařadil dnem 1. 1. 2004 do 8. platové třídy. S ohledem na tuto skutečnost má stěžovatel za to, že v jeho případě dochází ze strany žalovaného k diskriminaci. Služební zákon přitom stanovuje povinnost zajišťovat rovné zacházení se všemi státními zaměstnanci, pokud jde mj. i o jejich odměňování a jiná plnění peněžité hodnoty.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že Nejvyšší správní soud rozhodoval ve skutkově stejných případech několikrát a že tato rozhodnutí potvrzují ojedinělost rozsudku č. j. 3 Ads 11/2008 - 73. Dále žalovaný upozornil na usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. IV. ÚS 786/08, kterým byla ve skutkově stejném případě odmítnuta ústavní stížnost jiného žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 8 Ca 412/2007 - 87, a uvedl, že z napadeného rozsudku městského soudu nelze namítat, že by městský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu. Městský soud se rovněž vypořádal i s žalobcovou argumentací rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 11/2008 - 73. Na závěr svého vyjádření žalovaný poznamenal, že žalobce v kasační stížnosti rekapituluje průběh sporu, nevyjadřuje se ovšem dostatečně k důvodu kasační stížnosti, která je přípustná pouze v případě, je-li namítáno, že se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 104 odst. 3 písm. a/ s. ř. s.).

Dříve než Nejvyšší správní soud přistoupil k věcnému posouzení kasační stížnosti, bylo na něm zhodnotit, zda kasační stížnost splňuje veškeré formální náležitosti, které na ni klade soudní řád správní. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána včas, stěžovatel je osobou, která byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo a je řádně zastoupena ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Pro závěr o přípustnosti kasační stížnosti je však dále nezbytné zodpovědět otázku, zda je napadené rozhodnutí rozhodnutím, proti kterému lze podat kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. stanoví, že kasační stížnost není přípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li v kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. K aplikaci tohoto ustanovení se vyslovil i Ústavní soud, který ve svém nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, poukázal na to, že „*ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) soudního řádu správního zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil*“. Nejvyšší správní soud tedy musí posoudit, zda ve svém rozsudku č. j. 6 Ads 13/2008 - 77 instruoval městský soud v jeho následném postupu beze zbytku, či zda mu naopak ponechal prostor pro jeho vlastní uvážení.

Stěžovatel tvrdí, že prostor pro uvážení byl městskému soudu ponechán právě při posuzování, zda stěžovatel má či nemá být zařazen do 8. platové třídy. Podle stěžovatele Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 Ads 13/2008 - 77 pouze konstatoval, že přidělení technických pomůcek a prostředků není samo o sobě důvodem pro zařazení stěžovatele do 8. platové třídy. Nejvyšší správní soud po zevrubném posouzení naposledy citovaného rozsudku konstatuje, že šestý senát Nejvyššího správního soudu v něm uvedl podrobný popis pracovní náplně policistů zařazených do 7. platové třídy a do 8. platové třídy a svou argumentaci v této souvislosti ukončil závěrem, že „*pokud tedy skutečná pracovní náplň žalobce (resp. stěžovatele) plně odpovídá jeho pracovní činnosti v rozsahu 7. platové třídy, není zároveň přikázané využívání technických pomůcek a prostředků pro účely řádného vykonávání této činnosti důvodem k zařazení žalobce do 8. platové třídy. Podmínění používání technických prostředků (...) pouze pro výkon činností policistů zařazených do 8. (a případně vyšší) platové třídy by totiž mohlo ve svém důsledku znemožnit výkon činnosti policie jako takové, zejména na úseku dohledu nad bezpečností a dopravou*“. Nejvyšší správní soud tak vyjádřil svůj názor na výkladový problém předestřený městským soudem, spočívající v tom, že stěžovateli je uloženo používání technických prostředků přesto, že toto již výslovně spadá do 8. platové třídy. Městský soud v rozsudku č. j. 5 Ca 33/2006 - 53 uvedl, že tento výkladový problém brání zařazení žalobce do 7. platové třídy, přestože jeho náplň práce by jinak zařazení do této platové třídy odpovídala. V řízení před městským soudem ani v navazujícím řízení před Nejvyšším správním soudem ve věci č. j. 6 Ads 13/2008 - 77 tedy nebylo pochyb o tom, jakému zařazení odpovídá náplň práce žalobce. Otázkou byl pouze vliv, který na toto zařazení má skutečnost, že žalobce při své činnosti používá dané technické pomůcky a prostředky. Za této situace nelze mít za to, že Nejvyšší správní soud ponechal městskému soudu prostor pro posouzení, jakému zařazení odpovídá skutečná pracovní náplň stěžovatele. Tato skutečnost byla v době rozhodování Nejvyššího správního soudu ve věci č. j. 6 Ads 13/2008 - 77 již postavena najisto v rozsudku městského soudu č. j. 5 Ca 33/2006 - 53. Nejvyššímu správnímu soudu tedy ve

zde posuzované věci nezbyvá než uzavřít, že kasační námitka stěžovatele, která směřuje právě do způsobu, jakým městský soud posoudil, zda má být stěžovatel zařazen do 8. platové třídy, není ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. přípustná.

S otázkou zařazení stěžovatele do platové třídy souvisí i další námitka stěžovatele, a sice, že ředitel Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje vydal dne 18. 3. 2009 rozhodnutí ve věcech služebního poměru č. JMK - 8231/2009, kterým po vydání rozsudku městského soudu č. j. 8 Ca 336/2008 - 111 zařadil žalobce dnem 1. 1. 2004 do 8. platové třídy. S ohledem na shora uvedené, a sice, že v řízení před městským soudem ani v navazujícím řízení před Nejvyšším správním soudem ve věci č. j. 6 Ads 13/2008 - 77 nebylo pochyb o tom, jakému zařazení odpovídá náplň práce žalobce, je rovněž tato námitka ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustná.

Stěžovatel dále uplatňuje důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle kterého lze podat kasační stížnost z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v tom, že se městský soud nesprávně zabýval při svém rozhodování otázkou zákonnosti zařazení žalobce do 7. platové třídy, přitom však opomenul zcela zásadní vadu správních rozhodnutí, pro kterou byl povinen tato zrušit i bez návrhu v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro jejich nepřezkoumatelnost. Tento postup zvolil městský soud podle stěžovatele přesto, že mu byl znám rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 11/2008 - 73 týkající se skutkově totožného případu. Tímto rozsudkem Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze s tím, že městský soud zatížil nepřezkoumatelností své vlastní rozhodnutí, nezrušil-li rozhodnutí žalovaného, v němž nejsou uvedeny důvody, pro které považoval práci vykonávanou účastníkem řízení za příslušející do 7. platové třídy. Nejvyšší správní soud konstatuje, že je nezbytné zabývat se otázkou přípustnosti ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. i v souvislosti s touto námitkou stěžovatele.

Nejvyšší správní soud se nepřezkoumatelností rozhodnutí městského soudu podle ustálené soudní praxe zabývá z moci úřední (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91, dostupný na www.nssoud.cz). Přitom ve zde posuzovaném případě se Nejvyšší správní soud vyslovil ohledně důvodu, pro který je třeba rozsudek č. j. 5 Ca 33/2006 - 53 zrušit, tak, že tento rozsudek netrpí nepřezkoumatelností, nýbrž nezákonností. Městský soud neměl důvod se od tohoto zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu odchýlit a vycházet z jiných rozsudků Nejvyššího správního soudu ve skutkově obdobných řízeních, jak navrhuje stěžovatel. Městský soud tak postupoval správně, řídil-li se právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku a přehodnotil své závěry, které vytykanou nezákonnost rozsudku č. j. 5 Ca 33/2006 - 53 způsobovaly. Stěžovatel tedy nemůže namítat, že se městský soud závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu neřídil, a právě z tohoto důvodu je shora předestřená kasační námitka podle § 104 odst. 3 písm. a) rovněž nepřipustná.

Na závěr stěžovatel uvedl, že jej zaráží odlišnost rozhodování soudu ve skutkově totožných případech. K tomu Nejvyšší správní soud pouze na okraj dodává, že odlišnost rozhodování soudu spočívá v tomto konkrétním případě v posouzení, zda je rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, a tím i rozhodnutí krajského soudu, nepřezkoumatelné, a to z důvodu nedostatečného popisu náplně vykonávané činnosti. Za takové situace je nerozhodné, zda se jedná o skutkově totožné případy. Směrodatné naopak je, zda je obsah odůvodnění rozhodnutí správního orgánu druhého stupně a na ně navazujícího odůvodnění rozsudku krajského soudu dostatečný. V nyní posuzovaném případě dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že z rozhodnutí správního orgánu vyplývají důvody, které žalovaného vedly ke svým závěrům dostatečně.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s přípustná.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí návrhu žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. prosince 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu